

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גיליון 5 א' אפריל 2023 | ניסן התשפ"ג

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

חג שמח,

אנו מביאים בפניכם את גיליון פסח של כתב העת של 'אשכולות פואטיקה' ובו יצירות מובחרות של משוררים ומשוררות בנושא שינויים. בגיליון זה מספר שירי ביכורים של משוררים שזה להם פרסום ראשון של יצירתם.

יצאת מצרים, אותה אנו מציינים בחג הפסח, מסמלת שינוי מוכן בתולדות עם ישראל ובגיבושו מאוסף של יחידים לעם. כמעט כל אחד מגיבורי הסיפור עבר לאורך פרקי ספר שמות שינויים מהותיים בחייו, בתפקידו הציבורי ובעמדותיו האישיות.

שינוי הוא מרכיב הקיים בחיינו מרגע צאתנו לאוויר העולם ועד רגע הסתלקותנו ממנו. חלק מהשינויים נובעים מבחירה וחלקם נכפים עלינו, אך לכולם עלינו להסתגל ולבחור את מסלול חיינו בעקבות השינוי ואת החותם שיתיר בנו השינוי.

בגיליון המובא בפניכם תוכלו להציץ לרגעים של שינוי בחיי משוררים ומשוררות, להתבונן דרך עיניהם בשינויים בהם הם חוזים מחוצה להם וללוות אותם בדרך.

לשמחתנו הרבה הקול קורא שהוצאנו נגע ברבים ורבות מכם וקיבלנו מאות יצירות של משוררים ומשוררות ולכולם רצינו לתת בית בגיליונות של אשכולות פואטיקה. לאור זאת, החלטנו להוציא השנה שני גיליונות, אשר יפורסמו בערב חג ראשון ובערב חג שני.

גיליון זה, כקודמיו, רואה אור באתר 'אשכולות פואטיקה' - בית לשירה עברית וליצירה'. עוד באשכולות פואטיקה, מפגשים חודשיים לשיח על מגוון נושאי כתיבה ולהקראת שירה, תערוכות, הרצאות, סדנאות ומופעי שירה לקהל הרחב בספריות, בתי תרבות, ברים מקומיים ועוד. ל"אשכולות פואטיקה" הוצאה לאור המציעה הדרכה, עריכה ופרסום של ספרי שירה.

תודה רבה לחברי מערכת 'אשכולות פואטיקה' - כתב העת : נופר בר, רם הרשטין, אושרה יצחקי, תמרה אור, אתי אדווה צדוק, נילי קלינגר ושי מדמון

קריאה נעימה,
שוקי גוטמן,

משורר, יזם תרבות ומו"ל, עורך ומייסד 'אשכולות פואטיקה'

[/https://eshkolot-poetica.co.il](https://eshkolot-poetica.co.il)

משתתפי כתב העת:

תמרה חלוצי	לימור עזריה	ציפי שחרור
ווביט וורקו	סתיו מישר	תומר צלנר
ורדה אליעזר	עדה רוזן גל	מיכל שחר
ורדה שפין גרוס	הרצל חקק	מיקי הראל
חגית קופפר צ'רקה	רפאלה ורדי	מלאני בר
חן קפלן	שולה ברנע	משה טל
טל רייכרט	אורית סרן	מרדכי לופו
ענבר ברגמן	עמרי אברך	מתי שמואלוף
ערן אופיר טורנר	שירלי אברמי	נגה סוירי
צביה גולן	ענבל אשל כהנסקי	נגה ספיר שצברג
פופינקה	חגית בת אליעזר	נגה שגב
רם הרשטין	תמרה אור	נעם מאיר שדות
יצחק גילי	שני נורליאן	נחמה ראקוב
מיכל דורון	ענת זגורסקי	נעמי מנדלבאום
	שפרינגמן	נטלי ציטיאט
	תומר קליין	רסיטל שלף
	תמי קויפמן	נירה שי
	תמר ענבר שחם	רני רוזנטל
	שרה פרבר	נעמי תדהר
	תמר עיני להמן	רעות וויספר

השינוי אב הרוחות. אם התעצמות / ציפי שחרור

וקשה ראשיתו ומדבירת רצון,
קצב המחליף שריונו
בעור אילה.

השנוי אם התעצמות.
סבך על סבך המשכו
כמו נמר המחליף טלפיו.
בכנפי צפור.

קאלה העינים החדשות
המתבוננות ביפי הבריאה.

השנוי אב הרוחות. אם התעצמות.
בהתגלמותו הסופית
!הא כנף צפור במרוצתה
!הא אילה במעופה.

* / תומר צלנר

הכל נהיה ללא תרועה
הישגי לב מרהיבים ודממה
חצית קוים אל מעבר למחשקים
.. צרצרים
התגבשות בשר לכדי ישות
הדלקה של כזו מודעות

בתוך ילקוט דרכים / מיכל שחר

בתוך ילקוט דרכים אורזת מראות לב
וחופנת מראות חיים.
בתוך ילקוט דרכים גומעת אור זריחה
וצללים.

פוסעת במסע חיים ולוגמת כתמי דרור.
מביטה באופק תקווה ומרחבים מביטה
בשמים תכלים, עד
יעלה אור זריחה, עד תזרח הנשמה
ירעד לבי ותרעד תכלת האדמה.

פוסעת במסע חיים ולא יכולה לעצר.
שמים זרחו ויוריקו גשמי ברכה ואור.
נרעדת מביטה בזריחה עד כלות הנשמה.

שינוי / מיקי הראל

הכלבים נובחים והספינה שטה
מה יעצר בעדה
כיצד תנצל זו היפה , האהובה
ארצנו האסת והיחידה
האם כריות אצני איש
שגורלו נתון על כף מאזני צדק
לזעקת ההמון
ההומה משפעת לבו
הפועם בחזקה

* / מלאני בר

לְכַל מִי שֶׁבִּיקֵר אִי פַעַם בְּבֵיתִי
וְלִקַח עִמּוֹ מִשָּׁם מִשֵּׁב רוּחַ רַעַן
אוּ עֵן שֶׁל תִּקְוָה אוּ תִקְוָמָה
אוּ מִילוֹת עֵידוּד וְנַחְמָה
אֲנִי צְרִיכָה אֶת זֶה עֲכָשִׁיו בַּחֲזָרָה.
תּוֹדָה.

וְהִבְהַרְה:
הָאִסוֹנוֹת הַמִּתְרַגְּשִׁים עָלַי בַּתְּקוּפָה
הָאֲחֻרָנָה
כְּבָדִים מִנְשׂוּא וְנִפְשֵׁי לֹא מִצְלִיחָה
לְקַבֵּלם בְּאֵהָבָה
לְשִׂאתָם בְּאוֹרֵךְ רוּחַ אוּ לְהַצְפִּינָם
בְּמִגִּירָה.
כּוֹחוֹתַי שֶׁפִּיזְרִיתִי בְּעֵבֶר לֵלֵא עֲצִירָה
אוּ הַגְּבֵלָה אוּ מַחְשָׁבָה
נִעְלָמוּ וְאֲנִי צְרִיכָה
אֶת זֶה עֲכָשִׁיו
בַּחֲזָרָה.
תּוֹדָה.

רצופות ורק לאחר שהבשיל בתוך פקעתו הוא
יוצא מפקעתו כחרק מושלם וחי חיים קצרים.

שבע עשרה שנות הריון / משה טל

בבוא אות יפּרַח
מגלם צרצר
חי מאַכְּן נפּער
וספירלת אור תּשׂרוּף
כּאות קוֹנהוּ באַחוּרי שׂור
ובא חשׂמל במים
ומים בדם
ודם בבשׂר, הללו-יה
הללו לקלא הצר
לזמן החולף
לזמן הקצר

שבע עשרה שנות אפלה,
בהק שמש עולה,
מעוף כנף קל וחסל
מה תמתק ותקאב
מכות אור ככלות
שבע עשרה שנות.

שבע עשרה שנות הריון (מתוך ספר טבע) :
"ארבה שבע עשרה השנים" הנמנה על משפחת
הצרצרים טמון בתוך פקעתו שבע עשרה שנים

להזיע לבד / מרדכי לופו

אָני יוֹדעַ שְׁאֵת פֹּה,
אָמנָם טֹסֵתִי לְבִדִּי,
אָבֵל אֵת פֹּה.
וּבְקִרְוֹב נֶצַחַק עַל הַפֶּל,
וְלֹא עוֹד נִזְכָּר יָמִים קוֹדְרִים, כְּשֶׁהִזְעָה
שְׁטָפָה אוֹתָנוּ וְלֹא יָכֵלנוּ לְהִנָּפֵשׁ מִמֶּנָּה
בְּחִיוֶה שֶׁל
קֶסֶם.

לקבל את
פרס
ישר-אל,

עבר המון זמן / מתי שמואלוף

עבר המון זמן – המון כולו השתנה
הלב, הלב של האנשים, לעזאזל,
התמלא קרח קשה
השמש שלחה קרני שמש קרירות
שר-החורף נעצר ולא המשיך לדרכו
משורר הסתיו כתב שירה
שמלת השלכת לא ירדה מעיתוני
האופנה
שוב טנקים משלג הפחידו ילדים ללא
מדינה
שוב גשם כבד של טילים חצה את
הגבול
זה לא קשור אלי
זה קשור אליך!
קשור לאווירת החג המזויפת שלך
קשור לאחיזה הקשה שלך בגורל עם
חם אחר ואדמה חמה, שלא לרגליך
הקרות נועדה,
קשור באי דאגה לשולים הקופאים
קשור בשקר המקפיא הגדול
אני לא שמח!
אני לא מוכן

כי לא ישר אל
ולא קיימת "אישראל"
לא לזה התכוונו!
לא כך נוכל להתכוון!
אין מוזיקה היום, לא עשינו סדר,
עבדים מחפשים רחובות, רחובות
מתביישים בשמם
פני חמוצות, אך בתוכי האמת
מחממת,
ברוך השם, אני לא אשם, אני לא
השם
שיושב שם, לא אליו הצבעתי
לא רצתי עם העדר, ובכל זאת
לעזאזל, איך הם לא מרגישים
שמהו לא בסדר, בדם הזה
שזורם כאן כמו ביוב ברחובות,
ראבאק
איזה עם קשה,
איזה גורל מיותר,
ואין הרי גלגול הבא,

מהיר,
תהליך הוא אבי
התהוות היא אימי
אני יושב ומתבטל באמנות
שוקע בקסם השירה
ומקשיב למוזות, על קרני היצירה,
זה הזמן הזה שהוליד אותי וזה הזמן
שיהרוג
אין כאן חוכמות של קיצורי דרך.
שר החורף, לך מכאן!
תן לנו קיץ אחד בחייך
ללא מל-חמות קרות
תן נשים חמות בלב גברים קרים
תן גברים קרים בלב נשים חמות
תמס את הבעיה
די נמאס בעצם
לך מכאן
ותשאיר אחריו קצת
אדמה חמה בהריון...

הבשר נמכר לתולעים והנשמה,
בחייכם, ראיתם פעם נשמה?
הצדיקים ידעו רינה
והשאר מוות ידעו, מוות רוחני,
חירשות לשמע זעקה,
עת הצעקות כה רמות
עת הלהבות הקרות מקפואות
עת אין יותר נערות שלא זנו
ואין יותר סרסורים שלא שלטו
יש יותר מדי, אף פעם לא במידה
הנכונה
ואין חוכמה,
שנה אחרי שנה, הריצה של מוח
העופרת
רצה במריצה אל תהום פעורה
ואני, בתור תושב של השטות הזאת
חייב להביט
בירידה,
אני מביט באפלה
ויודע שלא עם השטן הזה נפשי
התעסקה

הוא מביט בי בחזרה
ויודע שאין אני קשור לעדת אוהביו
הוא עוזב אותי כשאני קורא
וכך אני מבין שלא נולדתי בזמן הנכון.
אני יושב וממתין שיעבור עוד יום,
מבקש חוכמה בכותרות
ומשתטה בציפייה לשינוי

בעמקים אהיה צלולה / נגה סוירי

בין צלילה לחיים שאחרי...
שקט יכון על סודו
גל יכסני ולא אטבע
ארגיש עברית
אולד מחדש
אצעק "ניה אני"
מקצה העולם עד...

יש עתיד, יש תקנה
מחר יום חדש
ומטוסי ימריא עד קצהו.

אבל הקוסמיטיקאית קבעה בבטחון -
זה הצנאר.

הצואר שלי מזדקן / נגה ספיר שצברג

משנה איך פתאום קפצה עליו
הזקנה.
נדמה שהיא חכתה בשקט, בדום
מתוח.
באחת זנקה. נתפסה לי על הצנאר
כמו עלוקה.
מתנגדת לכל נסיונות ההכחשה
וההדחקה.
נלחמת בכל קרם. היא כאן. היא
נשארת. מקמטת. לא מותרת.
עכשו זה נעשה יותר ברור. לא ראיתי
את הצנאר.
איך אפשר לראות אותו?
שם באמצע בין הגוף לראש. מחזיק
את כל העסק.
פשוט
עומד כמו חוט
תלוי
איך שמסתכלים
עליו
זה הרבה להחזיק.

הקוסמיטיקאית אמרה שהצנאר שלי
מזדקן,
מזדקן מהר. מהר יותר אפלו
מהעיניים שלי.
מתקיימת אצלי תחרות פנימית של
איברים.
מי יקרוס ראשון?
תמיד הרגשתי שזה יהיה הלב.
חסר מנוחה, אף פעם לא לקח
חפשה. עיף מכבד הרגשות.
גם עברה עליו שנה קשה. מאתגרת.
כל לב אחר כבר הייתי שוברת.
במחשבה נוספת, זה בטח המוח.
אבא שלי אמר שיש לנו את הגן. זה
שגורם למח להזדקן.
מהר. מהר יותר מהעיניים.
זה שהופך אותו מלהיות מובן, הגיוני
וחד למשהו ספק נזלי
ספק חסר ממד.

מה שמפחיד / נגה שגב

מה שמפחיד אותי אינו שנוי ענק
אינו הוריקן
או צונאמי
או משבר עולמי.
מה שמפחיד אותי הוא תנועה זעירה
כמעט בלתי נראית
שמתרחשת כל הזמן
בהתגנבות.
תנועה מזיזת יבשות.
שמפספסים עד שמאחר מדי.
והעולם כבר השתנה תחת ידי
בלי ששמתי לב.

למה אנשים מסתירים – אלגוריה / נעם מאיר שדות

למה אנשים מסתירים את מה שהם עושים?
שלא יבואו אחרים ויגנבו להם. שלא חס וחלילה
ידעו השכנים ויפרסם בראש חוצות מעשיהם.
שחס וחלילה המשטרה לא תדע ולא
הפסיכיאטר המחזי. הכל בשו, בחשאי.
שלא ידעו אנשם.

שחמט / נחמה ראקוב

בְּצַעַד הַרְאָשׁוֹן
הַיֵּית לְחֵילַת שְׁחֵרָה
עוֹשָׂה כְּפֶתוֹב
רוֹגְלַת מְצוּהָ וְעֵבְרָה
בְּצַעַד הַשְּׁנִי
הַיֵּית לְפִרְשִׁית מְזַגְזָגַת
פַּעַם בְּקוֹ יֵשֶׁר לְתוֹךְ הַמְחֻנָּה
פַּעַם בְּאֶלְכֶסוֹן מְחוּצָה לוֹ
בְּצַעַד הַשְּׁלִישִׁי
הַיֵּית לְמַלְכָּה לְבִנָּה
שְׁבָאָה עִירְמָה מִמַּעֲשִׂים
לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ
שֶׁחַ
בְּצַעַד הָאֲחֵרוֹן
הַצְרַחַת נִפְשָׁהּ
וְנִפְלֵת עַל חֶרֶבָּהּ
בְּפָנָיו
כִּי מַעוֹלָם לֹא הִפְצֵת
בְּמֹת הַמֶּלֶךְ
כִּי אִם בְּאֵהֶבְתּוֹ
מֵט

דָּבַר לֹא יִהְיֶה עוֹד כְּבָעֶבֶר.

(מתוך "עדיף כלום אבוקדו" בהוצאת ניב 2022)

משב / נעמי מנדלבאום

זו לא את.

זו אני.

וְזֶה הַרְגַע שֶׁהִיא שֵׁם.

מוֹעֵד שְׁבִיר.

וְהַדָּלַת הַיְתָה פְּתוּחָה מְעַט

כְּדֵי שְׁמִינִית טוֹן,

לְכֹל מִשְׁב.

אָנִי הֵייתִי דְמוּעָה.

בְּלִי עוֹר.

נְעֻדָּת אֶפִּידֶרְמִיס.

נְטוּלַת הַפּוֹדֶרְמִיס.

תּוֹעָה.

הַלּוּמָה.

וְרַק עֵבְרֵת שֵׁם,

מִשְׁב.

טֶפֶת תְּמַצִּית שֶׁחֲלָחֵלָה בִּי.

וְהַדְּבָרִים זְזוּ בִּי

זְזוּ

זְזוּ

זְזוּ.

פְּעֵמוֹן רוּחַ

שׁוֹרֵת דּוֹמִינוֹ קוֹרֶסֶת.

מִשְׁק כְּנָפֵי פֶרֶר

מְאִי רְחוּק וְזָר.

חלום / נטלי ציטיאט

הִיְתָה בְּרָכָה
דוֹמָה לְמִקְוֵה
וּמְדַרְיָה שְׁאֵמְרָה:
תּוֹכְלִי לְהִכְנִס רַק אִם
תִּשְׁלִימִי סוּף-סוּף
עִם מָה שֵׁיִשׁ
עִם כָּל מָה שֵׁיִשׁ
אִם תִּרְפִּי מֵהַמְּאָבָק
שִׁיְהֶיָה אַחֲרַי
וְיִדְעֵתִי
שֶׁלֹּא אוֹכֵל לְשָׁחוֹת וְנוֹתְרֵתִי
עַל אֲדָמָה חֲרָבָה.

יום הולך ובא
והארץ לעולם.

בעונה שעברה / רסיטל שלף

כשהגשם הגיע רצנו
פזורי דעת טמנו
זרעים באדמה האבנים נראו
כמו פזל שזה עתה
פזר.

בקבוקוני אשכוליות היו לנו
עגילים אספו אותנו
אל חמיצות
השמש של החרף
לקטנו גרגירי אפונה
למחרזת .

היטבנו גגות ורעפים
שלא יפל עלינו
באדניות מסביב לזיתים שתלנו פקעות
בלב
הספק

הפרזיות שבקעו
היו אות
למה שגנת החרף
סרבה להראות

שינויים / נירה שי

הייתי בת
אחר כך
אמא, סבתא, ראשת ממשלה
שרת חנוך, בטחון וכלכלה
השקעתי בהבטחות
מכרתי אשליזות לכל
הרוחות
בניתי בית
מחלונות קטנים
צפיתי בשכנים
קניתי פוכבים
להדבקה על פרטיסי ברקה
יומולדת, חתנה, מילה, מצנה
עכשו אני אופה
סודות טומנת בתנור, טועמת בקצה לשון
מבליעה מתחת לעור
הם ממשיכים לבער במקומות מסתור
דעתי מתקררת, אבל משהו
עוד שומרת למחר

קורות חיים / רני רוזנטל

כתוב: מלא מקרים ששנו את חייך
ב"מצב משפחתי" מלאתי מצין
ב"פרט בקצרה" כתבתי עשר שנים ואהבה
מלאתי "ילדים", לא את הבת
שהיתה יכולה לשנות את חיי ולא נולדה
יש סעיף "נולדו ונפטרו". מלאתי
"מקומות שעשו הבדל", לא שמורת טבע
באפריקה שם חלמתי לגדל ילדים. אין סעיף
"חלומות שלא התגשמו". חזרתי וקראתי
הפתעתי עד כמה שנה את חיי מה שלא
קרה

מכתב לאמא / נעמי תדהר

כואב לך אמא?

ואיך לא אבכה אמא?
צללית מרחפת בדמותך
געגוע רודף געגוע
אומרים הזמן מרפא
יש בי קציפה
חרון אף.

בחוף מבטחים נשענת על ריחות בסיר
מבעבע
ואיך קמל המגע
ועוד פרוורים של כמיהה
לחבוק הר גורל.

* / רעות וויספר

יש דברים שפדאי שאעשה, כגון כף וכה.
יש דברים, זה וזה וזה, שאני צריכה
להתחיל ולגמר.
לקום מהמטה הזו כבר.
לא לקרא ולא לאכל, אלא ללכת.
להגיע לשם, לארז אלף בית גימל
לסים את השנה הזו ולהתחיל את הבאה
אחריה
לקרע בחוף הים פלחים
לקשקש קצת שמים
ללכת כמו תרנגול פעם פעמים שלוש

שיר / לימור עזריה

את לוקחת אותי
אל תוך שדרת הקוזינות
למקום אליו לקח את נשותי
לעשות בהן מעשים.
"תראי איזה יפי"
את שבראת אותי אומרת לי
ואני
ילדה זנוחה
נצבת
בחורשתקליפוטו
מחפשת אותו, מהנהנת.
"תראי כאן
זו כל כך ארץ ישראל שלי
האמתית"
את אומרת לי.
ואנחנו שרות יחד נעמי שמר
ועל הדרך משבשות אותיות ומלים
ואני עדין שרה
שירים.

מדוזה / סתיו מישר

דמי מחלל את מקדשה
ומספרים שבזעמה האלהי,
הכל יכול, היא הענישה אותי:
את שערי הפכה לנחשים
את עיני הפחלות – לסכנה.

כה הם מספרים
הטפשים, ולא מבינים דבר
מבטם הגברי עור
לצדק מעשה ידי אשה
כל המביט בי יהפך לאבן

ומאז, איש אינו מביט בי

אפלו לא פוסידון, על אף שגלים מלחכים
את כפות רגלי היחפות
והמלח המתחפר בעורי
מרכך ומחליק אותי
כצלופחית

אני צועדת על החוף
מביטה בים הפחל כעיני
נחשי מתפתלים סביבי
ואני חפשיה להלך כרצוני
זקופת קומה

אינני זוכרת מתי היתה הפעם הראשונה
שהרגשתי שהם מביטים בי
כפרס שיש לזכות בו בכל מחיר
עיניהם בוחנות כל סנטימטר
מכף רגלי עד מחלפות שערי
עד שכל-כלי סומרת
עיניהם ניר זכוכית, מתחפר
ומשיף אותי דק-דק
ומקטין קומתי.

באתי אל מקדש אתנה
כי חפשתי עצה, נחמה,
אלת החכמה,
אמרי לי מה עלי לעשות -
ושם פוסידון מצא אותי.

קדם הוא אנס אותי,
אחז בכוח בגלי שערי
כאוחז במושכות סוסיו
מעלה קצף בשפתי וגונח באזני
על עיני הפחלות כים.

אחר-כה היא מצאה אותי
מעלפת על מזבחה

מפגש / עדה רוזן גל

קְשֶׁה־סִתּוּבְּבִתִּי לְלַכֵּת
יְדִיו כְּמוֹ הוֹשָׁטוֹ לְעִצְרָה
בְּאוֹטוֹ אֶת עֲצָמֵי מִפְחָדָת
אָדָם הַשְׁתַּכֵּן בְּנִשְׁמָה
מָה בִּינִי לְבִינְךָ
הוּא כְּמַעֵט אֶתָּה
נוֹהֵג לְבַדּוֹ בְּאוֹטוֹ... יוֹדֵעַ
נִפְשָׁה יוֹצֵאת מִמְּנַעוּל הַסַּיִם
וְאֶתָּה, שׁוֹאֵלֶת בְּלַחֲשֵׁה
הוּא מְגַשֵּׁשׁ בְּאֶפְלָה לְשִׁפּוֹפָרֶת
לֹא מִתְאַפֵּק לְהַבִּיא אֶת הַשָּׁנִים
מִזֶּל הַמְרָאָה

דְּמַעָּה מְאֻשָּׁרֶת מְטֻלְטֶלֶת סְפִינָה
עֵגֶן נִנְעֵץ בְּעֵמֶק הָאֲדָמָה.

הסיר בְּרִיתִיחָה. עֲלִית הַגַּג בּוֹכָה.

עליית הגג רטטה, העלילה

השתנתה / הרצל חקק

אָהֲבֵנוּ בֵּית מְאִיר, נִיחֹחַו כְּגִדְל הַסִּיר.
מְמַלְאִים בְּטַעַם, בְּתַכְנִים. הַסּוּדוֹת בְּפָנִים.
הַשִּׁירִים רוֹחֲשִׁים נִבְרְרוּ כְּאֶרֶז וְכַעֲדָשִׁים.
הִשְׁרוּ אוֹתָם רוֹחֲשִׁים עַד יוֹם הַרֵת.
מְלַח, פְּלֶפֶל נְצָחִים וּמַעַט בְּהֵרֵט.
חִינּוּ לְשׁוֹ מִצְפָּרִירִים וְקִדְשִׁים שִׁירִים.
וּבָאָה אִשׁ זָרָה, עֶרְבָבוּ חִינּוּ. יִבֶּשׁ עֲלִים
מוֹזָרִים. צְרוּ רוֹחֲנוּ עִם כָּל הַחֲמָרִים.
מָה נְלוּשׁ מִלְשׁוֹנֵנוּ הַגְּנוּזָה. אִיךָ נִשְׁיֵר
לְהוֹדוֹת. הַנִּיחוּ לְנוֹזְלִים אִט לְהִתְאֲדוֹת.
רְחוּב אָבוּד שֶׁר חֲלוּד: הַחִיִּים לֹא תָמוּ.
אֶךְ אִיֵּה הַפְּנִימִיּוֹת. חִינּוּ וְחֲזוֹנָם. אִינָם.
הִיִּרְקוֹת טוֹבְלִים, טוֹבְעִים עַד בְּטָנָם.
הַשִּׁירִים הִישְׁנִים רְצוּצִים, בְּסִיר, בְּטַגּוֹן.
זוֹ לֹא הִלְלוּיָהּ, נִמְהַל הֵל טָחוּן. שִׁקְדִים
קְצוּצִים. עֲטוּפִים אֲנֹכִיּוֹת, טַעַם עֶפֶר.
דְּלוּיָהּ וְזִלְזֵל, מַעֲרָמִי אִשׁ יִתְגָּרוּ בְּגוֹרֵל.
שִׁפֵּת דוֹרוֹת אָבִיוֹנָה, עַל אִשׁ קֵטְנָה.
בְּנֵהֶמֶת תַּעֲנִית. עֶסֶה מְעַנָּה בַּתְּבָנִית.
אוֹר גְּנוּז נִשְׁבֵּר, נִיחֹחַ מֵר, שׁוֹם דָּבָר.
הִמְסוּ חֵל חֵלָב וְדִבֶּשׁ, לֹא זָבַת, מַחֲבַת.
שְׁנֵי שׁוֹם גְּרָדוּ בְּמַכָּה. הַפְּמַפְיָה דָּקָה.
עוֹלְמוֹת רְעֵדוּ. לְעֵדוֹת.
נִשְׁכָּחוּ סוּדוֹת מְלוּכָה.

גלגולים / רפאלה ורדי

לא יכלתי להמשיך לנוע,
גם לזחל בענפי דרפי-
עצור, תקוע
ללא יצירה
חשתי נפשי כלאוה.

מבטן שאול שועתי.
בשארית כוחותי נעטפתי
בקורי מחשבות.

גלום בשכבות שכבות,
באין מפריע-
פרקתי כל מחסום שהפריע

ומתוך הקורים והמחשבות
פרצתי, עפתי, הצלחתי, השתחררתי.
מתענג על הצוף.

* / שולה ברנע

ובהמשך רקודי עם בחלצות רקומות ביד,
לקנוח נשיקות צרפתיזות,
נסיעה על תלת אופן רועם מקרטע- חנית
לונה פארק אמתית.
כל מרחב הזמן עמד לרשותנו- דבר לא
"בער" לא צ'אט, מסעות קרוז לא זום לא
מרששת או סלסה וסמבה אך דשאים
נוצצים בחמה.
ענה רכבות ומנהיגים מפלחים חזות אנשים
וערים,
נהיננו תועים ללא מצפן ומצפון
משויטים בבועת פלסטיק ענקית
ללא תכלית ותכלה רק מלט סביב.

היתה פעם שכונה סיבי געגועי אליה:
גלות, חמש אבנים קלאס ומחבואים
גויאבה מתפקעת שסק ותפוז עסיסי.
קפיצות בין גלי ים, מטקות ושזירת קונכיזות,
מכתבי אהבה ושנות טובות תמימות לאור
העששית נכתבו
-רומנטיקה טויה ביסורי אהבה מכמירי לב,
כביסות והדחת פלים תחת ברז,
ולהפוגה ישיבה בבתי קולנוע
כשבחוץ המתינו קציצות שום שחומות,
ובקיץ על מרפסות זלילת פלחי אבטיח
עסיסיים.
שירה בצבור יוקדת בצותא
ומפגשי זוגות בדו-שיח לזהט:
ברישא סביב המדורה שתעניק בטטות
מפחמות,

ובאחריותי / אורית סרן

בְּפִתִּי, אֶלְקִי,
נְחֻשׁוּלִי, סְעָרוֹת חַיִּי
שְׁקַפְלָתִי וְהִצְפָּנָתִי
תַּחַת כּוֹבְעִי

רְאִיתִיךָ מְשַׁחֲרֵר
שְׁעָרוֹת אִשָּׁה רְכוֹת
וְעִבּוֹת קְשִׁיחוֹת,
מְכַשֵּׁרֵן מַעִין הַמְשֻׁטֵּי
וּמִיָּנִי מְקַטְרָגִים

וּמְשַׁכְּתָנִי
אֶל חֶפֶת אֶהְבְּתֶךָ
בְּמִלּוֹתֶיךָ

אֶרְשָׁתֶיךָ לִי לְעוֹלָם
וְהַשִּׁיבוֹתִי,
חֲבִיבִי אֲנִתָּא

גינזור / עמרי אברך

יש כפר על שפת הים
שלוש אחיות מחכות לי שם
אחת שזרת פרחים
אחת משחיזה פצירה
ואחת מחליפה מנעולים
ואני נוסע דרך הבקעה
מביא אתי שי ומתנה

סביב ביתן בוסתן
רימון זית וזעפרן
קלבים שחורים
נוטפים רוק לבן
ואני מביא אתי בשורה
אש גופרית ומחילה

יש כפר על אדמת מולדתי
מדבר מפריד בינו לביני
ושלוש אחיות
לא שלי
אחת פניה מכסות
טלית לבנה
ושתיים עיניהן פקוחות
לרוחה

הגירה לתל אביב / שירלי אברמי

פְּרָקְנוּ כָּבֵר אֶת כָּל הָאֲרָגְזִים
וְכָל כַּפִּית כָּבֵר בַּמְקוֹמָה בַּמְגִירָה
אֶה הַיָּרֵחַ כָּאֵן זוֹרֵחַ מִכִּיּוֹן אַחַר
וּבְחֵלּוֹן הַצִּיפּוֹרִים שׁוֹנוֹת בְּקוֹל נְרָגֵשׁ
קוֹלוֹת רִיחוֹת וְטַעֲמִים. וְעַל הַגּוֹף
מוֹטֵל לְהִתְרַגֵּל לִיְקוּם חֵדָשׁ

רגע לפני הקץ / ענבל אשל כהנסקי

מהדהדות בגלגלתי המלים –
רוח גדולה באה.

בדממה המתנפצת
אני פורעת נוצות צפורים תכלות מבהיקות
על חוטי החשמל שבראתי בסתרי דמיוני.

בְּקוֹר-בְּזֶק / חגית בת אליעזר

שם בקצה מסילה מחשמת
עיר שלמה של מיליון
הר נשא, כפתו מפסלת
מצטמצם החלון

כרה לא רה לשוכניו, מתקדמת
סערה של קיצון
סכנה ממשית מאימת
על מעוט – הפצאן?

אמלט לסביבה מפשרת
רחוקה משלטון
תל אביב תרבותית מאפשרת
אשליית בטחון

תְּשׁוּקָה מְבִיטָת / תמרה אור

עֵתָה, כְּשֶׁהַחֲבוּר אֶתְךָ
הִתְמַחֵשׂ וְהוּא נוֹכַח,
שְׁלֵהֲבִתוּ יְצִיבָה בְּרוּחַ,

תְּשׁוּקָתִי אֵלֶיךָ הִתְעַגְלָה,
מְרַכֶּכֶת קִצּוֹזוֹת הִיא מִתְגַּלְגֶּלֶת
בְּנֵעַם בֵּיתִי כְּמַעֵט.
עֵתָה זֶה נְעִים, מְלֻטֶף וְחִמִּים
אֶךְ בְּרוּר לִי שְׁאֵתְגַעֵגַע עַד מְאֹד

לְפַחַד הַתְּהוֹמוֹת
וּלְחֻדוֹת הַפְּסוּגוֹת
הַחֲדוֹת, הַפּוֹצְעוֹת
מִגְדֵּל הַהִשְׁתַּוְּקוּת.

שנוי / שני נורליאן

חשבת שהכל יסתדר,
החיים יזרמו.
נתת לימים לעבר,
מיחלת למשהו טוב,
מסתדרת.
לא עושה ענין,
נמנעת מטלטלות, סערות שירעידו,
מישרת גלים...
בדרך בולעת קצת מים.
מכילה,
מחיקת,
מסתפקת.
מחפשת אהבות קטנות,
משביעות נפש.

ימים חדשים.
גם עליהם לא החלטת.
גם אותם לא קבעת.
והנה את כאן -
מתרגלת.
תשני לה מסלול, אחות
זה הזמן לחפון הזדמנויות,
להתרגש,
לאהב,
יש בך הכל...
את - מאלף עד תו !

עד כלות הראיות / ענת זגורסקי שפרינגמן

התבוננו בי, בְּדַרְכֵי הַגּוֹף, בְּעֵסִיס לְבִי
וּבִיעֲרוֹת הַשֶּׁעַר.
שֶׁאֶפּוּ מֵהֶם אֶת הַרִיחַ שֶׁמַּעִיר בְּכֶם
דַּחֵף עֵתִיק וּבִלְתִּי נִשְׁלֵט,

עֲכָשׁוּ רְאוּ אֵיךְ מִתְיַבְּשִׁים נִהְרוֹת דָּמִי,
הַבֵּיטוּ בְּעוֹרֵי שְׁנִסְדֵּק וּמִתְפֹּרֵר כְּאֲדָמָה
חוֹזֵר לְאֶפֶר.

הַשְּׁאֲרוּ אֶתִּי.

סתיו / תומר קליין

סְתִיּוֹ אֶרֶז אוֹ קֶצֶר
אֵינְנוּ מְשַׁפֵּיעַ עַל
טֵיב הַשִּׁנּוּי
בּוֹא יְבֹא וַיִּסְחֹף עִמּוֹ
שְׁאֲרֵיזוֹת קֵיץ
כְּאִוְזִים הַנּוֹדְדִים
אֶךְ הָאָדָם אוֹסֵף עֲלֵים נוֹשְׁרִים
בְּנוֹפְלִים
וּמְגָלָה בָּם
אֶת שִׁירַת הַזְּמַן הַמְּחַלְחֵלֶת

יונים / תמי קויפמן

בְּכֹל לַיְלָה הֵיוּ יוֹנִים הוֹמוֹת בְּבִטְנָה
מְגֻרְגְרוֹת דְּמַעוֹת לְתוֹךְ רַחֲמָה.
בְּבִקְרֵ הַיְתָה טוֹמְנֵת בְּסֻדֵּי יָנִים הַמְּיֹזֵת קִטְנוֹת
וּמְחִכָּה.

יוֹם אַחַר יוֹם נִשְׁאַר חֲלוֹן פְּנִיָּה פְּתוּחַ
עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה לָּהּ נֶס וַיּוֹנֶה אַחַת אֶקְרָאִית
טְמֵנָה בְּהַ הַמְּיָה צוֹחֶקֶת
שֶׁהִלְכָה וְתַפְחָה, הוֹתִירָה בְּפִיָּה
בְּשׁוֹרָה

ביעור חמץ / תמר ענבר שחם

יש קסם שחר בגבעות הפך
בבקר אחרי הבעה הגדולה
שעברה בדהרה משתוללת
על פני משוכות הצבר

נתיבים עתיקים שהיו חבויים
תחת סבך הבתה היבש
נחשפים לפתע לשמש
מתפתלים בין שרידי יפי נשכח

כר נרחב מפחם משתרע
מרבדי אפשרות נפרשים
אפר נך מפדר את אדמת השדה
דשן עשיר לזרעי העתיד

עייפות החפצים הנוודים / שרה פרבר

הבית אורז אותי כמעט בעל כרחי.
מקפלת קטנה בקרטון, לצדי הפחד.
עקשו להתמודד
עם כל הרעש בדממת ההכחשה, אבדן
העצמי, העצמו.
עייפות החפצים הנוודים מכאן לשם
במעבר חד.

סגר / תמר עיני להמן

עֲקֹשׁוּ הַפְּעַם הַשְּׁלִישִׁית
וְאוֹלֵי הָאֲחֵרוֹנָה
הַהַרִים הַחֲלִידוֹ
הָאֲרֶץ יְבֹשָׁה
וְעוֹרִי,
רַקְבוֹן פֶּשֶׁה בְּשָׂרָשִׁים.
עוֹד רָגַע נִחְזָר לְאוֹטוֹסְטְרָאָדָה
וְנִשְׁכַּח מֶה שְׂרָצִינוּ:
לְאָכַל תַּפּוּז
לְהִשְׁאִיר אֶת הָעוֹלָם בְּחוּץ
לְהִתְרַגֵּשׁ מִמְּשָׁהוּ שְׁעוֹד לֹא קָרָה

בְּרֵאשׁוֹנָה הַכֹּל הָיָה חֲגִיגִי
אֶפְלוּ הַפַּחַד
הָאֲרֶץ חִבְּקָה בְּיָדָהּ
וְהִיְתָה נְדִיבָה בְּצַבֵּעַ,
הַמְדַבֵּר שְׁלִי פָּרַח
הָיָה לְזָה טַעַם שֶׁל תַּפּוּז
בְּתַחֲלַת עוֹנָה
חֲמֻצְמֻץ, מְצַמְרֵר, מְעַנֵּג
כְּתַבְתִּי וְכְתַבְתִּי כְּאֵלוֹ מְחַר אֲמוֹת
בְּשִׁנְיָה הַמַּיִם כָּבֵר לֹא הָיוּ גְנוּבִים
וְלֹא הִמְתִּיקוּ,
מִתֵּר הָיָה לְלַכֵּת בְּטַבַּע קְרוֹב
גַּם לְעַבֵּד אֶפְשָׁר הָיָה
וְלֹא עֲצָרוּ אוֹתִי
רְצִיתִי שִׁיעֲצָרוּ

עלה לשנוי / תמרה חלוצי

על שאת רוצה מאד, מדי
עד בלי די
להיות אחרת.

על שאת דואגת
שמא המצאותך
קטנה וננשפת, קלה
כריס .

על שאין לך עדים
זולת האדמה אליה את רוכנת
זולת נפשך הגואה, הדואה
אל עמק השפל
רחוקה מאד ,
רחוקה עד בלי די
מעצמך הנוכחת.

לשמור ולא לשכוח / ווביט וורקו

נאָחזת בְּקֵל נְפִשִׁי
בְּמִכּוֹרְתִי.
לְבִי אֹמֵר לִי
אֲנִי הוּא שְׁמִי
וּוִבִיט - בֵּת הַסֵּן.

אין שיעור / ורדה אליעזר

למדת אותי לחיות כאן בלעדך
בלי הקול המלטף והחבוק העוטף
בלי הצחוק המדבק והמבט המתרגש.

למדת אותי לחיות
ואז הגיע זמן בלעדך. ונשאר.

דרכי אל האור / ורדה שפין גרוס

מינו אותי
העברתי לקומה חמש
מחלקה לשקום המוח
כבר בפניסה ראיתי את העינים הקטנות
שתמיד חיכו אלי בפקולטה על הר הצופים
עקשו הן היו אבודות
עודד, עורר דין, שלמד שנה מעלי
תמיד חיכנו זה לזה בספריה
עקשו ראיתי גורל מתעתע—
נכה, משתק בפלג גוף שמאלי או ימני או
צולב
מחיה במבוכה
המלים מתלעלעות בפיו כשאמר 'תאונת
דרכים'
'גם אני אמרתי'
אבל הרגשתי כבר חלק מארץ החיים
לא מארץ הדמדומים
שגמלני כל טוב אמן

(מתוך פרפר הגבס, הוצאת עמדה 2022)

* / חגית קופפר צ'רקה

ובלילה עודנו עפים
משטים בחללי אינשם
נצולים בודדים מספינת העולם
רוכבים על קרן אחת סהורה
בתוך החשך
או סמואי בהק כתם תחת העצם
מול שמש מדי

בלילה
נושק עפעף אל אחותו
מתהבל האויר נשימות לחות
שבוללי מחשבות
הסתר הפנים הולך
לישן
הנה התחלתי

רוחות של שינויים / חן קפלן

מהחלון כָּבֵר מְצִיץ חג האביב,
קְשָׁמְנֵשְׁבוֹת רוּחוֹת שֶׁל שְׁנוּיִים,
וּגְשָׁמִים אַחֲרוֹנִים שֶׁל חוֹרֵף מְקְזִיב,
שׁוֹטְפִים אֶת הַשָּׁדוֹת הַזְּהוּבִים.

בְּגֵן הַנְּעֵלָם מִתְכַּסִּים בְּדַמְמָה,
מוֹל הַרְחוּבוֹת הַמְּצַפִּים לְבוֹאָה,
וּפְנֵס חוֹר מְאִיר אֶת הַשְּׁכוּנָה,
כְּמוֹ אֵז שִׁיֵּדִי אַחֲזָה בְּיָדָהּ.

שֶׁם עוֹד מִפְּרֵשׁ מְלַבֵּין בְּאֶפְלָה,
קְשָׁעֵנָן שְׁחֹר עוֹטֵף אֶת אוֹרָה,
וּגְלִים מְטֹלְטְלִים אֶת הַסְּפִינָה,
בְּדַרְכָּהּ הָאֶרֶץ לְאֶרֶץ חֲדָשָׁה.

מהחלון כָּבֵר נִשְׁמָעִים שִׁירֵי הָאָבִיב,
וְרוּחוֹת נוֹשָׁנוֹת מְרַחֲפוֹת מֵעַל הָאֲדָמָה,
יְלָדִים בּוֹדְדִים מִסְתַּכְּלִים סְבִיב,
מְחַפְּשִׁים אֶת פְּנִיָּה בְּדַמְמָה.

בלבול / טל רייכרט

וגם אם עליי זה לא מקובל
אין מה לעשות
נפל הגורל
חצי אימא
חצי זמן
מתגעגעת וכוֹאֶבֶת
כל הזמן

אף אחד לא מדבר על זה
זה עובר מתחת לרדאר
הקטע של לראות את ילדך
חצי מהזמן
חצי אימא
מתגעגעת כל הזמן
שואלת איפה הוא ומה הוא עושה עכשיו
חצי מהזמן
ואיך אפשר כן לגדל, להשקיע, להשפיע
שחצי מהזמן
הוא לא איתי כאן
וכאב הגעגוע הוא לא חצי בכלל
כאב הגעגוע הוא שלם אחד גדול

שצובר תאווצה כמו כדור בחלל שחור
וכאב הגעגוע בליבי בוער
ואני רוצה את בני כאן לצדי
כמו אימא שלמה
לא אימא של חצי מהזמן
אימא שלו, כל הזמן לצדו
לא רציתי לשנות את המובן
לא רציתי שישתנה מה שכבר היה מוכן
אוף כמה זה פואב
החצי הזה
זה לא טבעי ולא אמתי
אבל אלו חייך, תתרגלי

משבר הזהות אצמח שלמה / ענבר ברגמן

אני כל הזמן מסתכלת בהשתקפויות
ושואלת
מי נצבת מולי?
לובשת שנים אותה חלצה מתקצרת
ובודקת
היכן נוצרו בי קמורים?

אני מביטה מדי יום ומנסה לחלץ שנוי,
לשים אצבע על תובנה,
להגיע לכדי זהו
מי אני? ולמה אני דומה?
האם אני גדלה להיות
מי שאני רוצה?

בחדר חדריי / ערן אופיר טורנר

צופה בחדרי
מבעד לתריסים
טרוף בנפשי.

זמן בוחש פעימה,
צפיה לאורה.

חושבת להנצח תמיד,
מצמצם במלים,
מכוונת לתוך עיניי,
אני פה באפן זמני.

זר מתמיד,
בבואתי תבלט,
תסמן לעבר
משוכות החיים.

ספוי / צביה גולן

מתוך האפלה הזו צריך לקום
לתת לנשמה לנשם, לגוף – שקום
גם אם זה נראה חסר ספוי
גם אם היא חיה תחת משטר של דפוי
אות קלון על המצח, אשה מכה, כל כך בזוי
אבל היא קמה על רגליה, וצעדה אל הרפוי.

בתנועה מתמדת / פופינקה

האמת שאני בתקופה של שנויים,
פיזיים, נפשיים ובעקר מחשבתיים
בוחרת מחדש
נקודות מבט ישנות
על מנת ליצור
תנועות קטנות

הגדרה עצמית / רם הרשטין

הגדרה עצמית,
כותרת אנושית,
רוחנית, חננית,
פרטיס בקור נוצץ.

מקטלג אתר בעולם.
יעודי, יקומי,
לאמי, צלומי,
הזדמנות קיומית.

תר אחר
בלתי נודע
זהות משתנה.

נסחף בזרם הבא.

גבור ונבל / יצחק גוילי

מאז שהיית ילד מחיך עם כדור
שאפת להיות הגבור של הספור,
האחד שנותן יד טובה לחלש
האחד שאליו כלם מביטים
האחד שתמיד נדרש.

עכשו הכל השתנה
אולי מלח הנסבות
או מחסר הבנה,
ואתה מקנה בעולם הזה,
המערפל,
כי לפחות לא תצא הנבל.

שנוי כיוון / מיכל דורון

נפְרַדַּת מְזַכְרוֹנוֹת, מְתַמוּנוֹת.
וְגַם מֵהֶבְהוּבִים שֶׁל רֵיחוֹת, קוֹלוֹת,
שֶׁבְּרִי וְכוּחִים
בֵּין הַפּוֹרְמִיקָה, לְשִׁישׁ הַחֶדֶשׁ
שֶׁבְּנִיתִי עַל הַשְּׂרִידִים
אֶקְרָא לְנֶגֶר אוֹ אוֹטָם רְעֻשִׁים.
עִפְתִּי לַחֶפֶר וּלְפָרֶק
כֹּל אוֹת וְכֹל סִימָן
מֵעֶכְשָׁו
בְּמִקוֹם חוֹקֵר אֲנִלִּיסָט וּמִנְתַּח מוֹחַ מְדַפְּלָם
אוֹלֵי פְּשׁוּט - צְפוּי זְכוּכִית אוֹ פּוֹרְצָלָן?
וְגַם אִם הַפֶּל יִתְנַפֵּץ לְפֶתַע לְרִסְיִסִים,
אֲדַע לְפָחוֹת, שֶׁמְקוֹר הַרְעֵשׁ
הוּא הַהוֹנָה הַפְּצוּעַ
וְלֹא שְׂדִים נִסְתָּרִים.